

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันจันทร์ที่ ๓๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ของศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ของศาสนาคริสต์ อีจเลาะห์ศักราช ๑๔๔๖ ของศาสนาอิสลาม

วันนี้เป็นวันจันทร์เป็นวันที่ ๓๑ เป็นวันสิ้นเดือนของเดือนมีนาคม

วันจันทร์เป็นวันทำงานของส่วนราชการ ประเทศไทยปลายเดือนกุมภาพันธ์
ไปถึงต้นเดือนพฤษภาคมเป็นหน้าแล้ง ช่วงนี้เป็นช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียนนักศึกษา
นักเรียนนักศึกษาได้พากันมาเป็นเด็กวัด เพื่อจะพากันมาประพฤติปฏิบัติธรรม

คำว่าเด็กวัดนี้ก็หมายถึงยกเลิกตัวตน เพราะคนเราส่วนใหญ่เอาตัวตนนำชีวิต
ไม่เอาธรรมนำชีวิต ผู้ที่มาเป็นเด็กวัดก็เพื่อที่จะมายกเลิกตัวตน เป็นเด็กวัดก็ยังไม่พอ
ต้องยกเลิกความว่างจากตัวตน เราทั้งหลายเอาตัวตนไม่ได้ เราต้องว่างจากตัวตนนะ
เพื่อเข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันธรรม ยกเลิกความเป็นนิติบุคคลตัวตน

พากันมาบวชเป็นพระ พระคือยกเลิกตัวเองว่างจากตัวตนเป็นพระธรรมพระวินัย
นี้เรียกว่าเป็นพระ

ระบบความคิดของเราอันไหนไม่ดีเราต้องรู้เข้าใจ

สิ่งที่ว่ามันไม่ดีหมายถึงมันเป็นนิติบุคคลตัวตนอันนี้คือไม่ดี มันเป็นเพียงคน
เป็นตัวเป็นตน มันไม่ได้เป็นพระ สิ่งเหล่านี้เรียกว่ามันไม่ดี

มันเป็นตัวเป็นตนเรียกว่ามันไม่ดี มันไม่ได้ประกอบด้วยปัญญา มันเป็นนิติบุคคล
ตัวตน ตัวตนนั้นเรียกว่ามันไม่ดีมันไม่ถูกต้อง

เราต้องยกเลิกตัวตนเข้าสู่ความเป็นพระ คือพระธรรมคือพระวินัย
ธรรมคือธรรมนุญคือรัฐธรรมนุญ เรียกว่าพากันมาบวชเป็นพระ

ผู้ที่อายุไม่ครบ ๒๐ ปีก็มาบวชเป็นสามเณร สามเณรคือผู้ที่อายุไม่ครบ ๒๐ ปี
ผู้ไม่ครบ ๒๐ ปีนั้นให้ถือศีล ๑๐ สิกขาบท

สิกขาบท ๑๐ สิกขาบทมีอะไรบ้าง..?

๑๐ สิกขาบทก็ได้แก่ ยกเลิกการฆ่าสัตว์ สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงนี้ยกเลิกไม่ฆ่า
ไม่ฆ่าเองแล้วก็ไม่ให้ผู้อื่นฆ่าอย่างนี้ ถ้าเราไม่ฆ่าแต่ถ้าเราให้ผู้อื่นฆ่าก็ถือว่ายังฆ่าสัตว์อยู่
ไม่ฆ่าสัตว์ทุกชนิด พวกยูงพวกมดพวกปลวก เริ่มตั้งแต่ตัวเล็ก ๆ อย่างนี้เป็นต้นไป

ถามว่าไม่ฆ่าสัตว์ ฉนอาหารที่มันเป็นเนื้อสัตว์ได้มัย..?

ตามหลักการผู้ที่มาบวชนี้ พระพุทธเจ้าให้ถือหลักการไม่ให้มีนิमितหมายในการฉน
ไม่ให้มีนิमितหมายในความรู้สึกว่าเราฉนอะไร ไม่มีความรู้สึกว่าเราฉนเนื้อฉนปลาฉนผัก
ฉนผลไม้ฉนอะไร เพื่อไม่ให้มีนิमितหมายในการฉน อย่ายินดีในการฉน

ก่อนจะฉนก่อนจะบริโภคเข้าไปสู่ร่างกายต้องพิจารณาอาหารนั้นเข้าสู่
พระไตรลักษณ์ ว่าทุกอย่างนั้นไม่ใช่นิติบุคคลตัวตน คือธรรมะคือสภาวะธรรม

อย่าไปยินดียินร้ายในการฉน สิ่งที่จะบริโภคเข้าไปในในสรีระร่างกายอย่าไปยินดี
ยินร้าย ถ้าไปยินดียินร้ายจะฉนอะไรจะบริโภคอะไรก็บาปทั้งนั้นแหละ

ผู้ที่บวชมาในพระศาสนาจุดหมายปลายทางของมนุษย์คือพระนิพพานเพื่อยกเลิกความรู้สึกความมั่นหมายที่เป็นตัวเป็นตน ยกเลิกความรู้สึกมั่นหมายเราเป็นผู้หญิงผู้ชาย เป็นคนหนุ่มคนสาวคนแก่คนเฒ่าคนชรา มีความสำคัญมั่นหมายว่าเราดีกว่าเค้า เก่งกว่าเค้าหรือเสมอเค้าสู้เค้าไม่ได้แบบนี้เป็นต้นต้องยกเลิกอย่างนี้ จึงไม่มีความรู้สึกที่เราได้ฉันอะไรบริโภคอะไร เพื่อทำความบริสุทธิ์ในการบริโภคในการฉันนะ

ผู้ที่บวชมาในพระพุทธศาสนาจึงไม่ให้มีนิमितหมายในการฉันอะไร จึงได้มีพระธรรมพระวินัยเพื่อเป็นหลักการ เพื่อเป็นอุดมการณ์อุดมธรรม

ผู้ที่จะมานิมนต์พระไปฉันอาหารนั้นจะออกชื่อโภชนาการเป็นชื่ออาหารไม่ได้

อย่างเช่นพຼ່ງนี้ จะนิมนต์พระไปฉันภัตตาหารที่บ้านหรือที่ไหนก็แล้วแต่ จะออกชื่อโภชนาการไม่ได้ เช่นว่า นิมนต์ท่านฉันเนื้อ นิมนต์ฉันปลาหรือว่าฉันขนมเนยอะไรก็แล้วแต่ ไม่ให้ออกชื่อเพื่อไม่ให้พระไม่ให้นักบวชมีนิमितหมายว่าเราฉันอะไร จึงได้มีพระวินัยห้ามออกชื่อโภชนาการ

พระน่ะก่อนที่จะฉันอาหารถึงพากันนั่งเจียบ ๆ ให้ใจสงบก่อน พระพิจารณาอาหารเพื่อให้ใจสงบใจมีปัญญา ใจมีปัญญาใจสงบ เพื่อจะทำนิमितหมายว่าเราไม่ได้ฉันอะไร เพื่อใจสงบใจมีปัญญา ต้องทำนิमितหมายอย่างนี้ การบริโภคอาหารถึงจะไม่เป็นบาป เพราะว่าผู้ที่บวชมาแล้วจุดหมายปลายทางคือมุ่งพระนิพพาน ไม่ได้มุ่งเพื่อจะบริโภคความอร่อยทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ

พระพุทธเจ้าถึงพูดกลาง ๆ เพื่อให้เป็นวงกว้างในการประพฤติกการปฏิบัติ เพราะผู้ที่บวชมาจุดหมายปลายทางคือพระนิพพานไม่ได้บวชมาเพื่ออย่างอื่น บวชมาเพื่อพระนิพพานนะ

ผู้ที่บวชมาต้องพิจารณาปัจจัยทั้งสี่ที่เราบริโภคนทุกอย่างให้เข้าสู่พระไตรลักษณ์ อย่าให้บริโภคนทุกอย่างเพื่อให้เป็นบาป หรือให้เป็นตัวเป็นตน ต้องพิจารณาทุกอย่างเข้าสู่พระไตรลักษณ์ ใจของเราจะไม่ได้ยินดียินร้าย ใจของเราจะได้มีความสงบ มีปัญญา มีปัญญามีความสงบ ถ้าเรายินดีไม่ยินดีเราจะบริโภคอะไรก็เป็นบาปทั้งนั้น

พระเทวทัตไปทูลขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ให้พระฉันปลาและเนื้อ

พระพุทธเจ้าท่านก็ได้วางหลักกลาง ๆ ไว้ว่า ผู้ที่บวชมาจะฉันผักหรือฉันเนื้อก็ได้ เพราะการบวชนั้นนะ เอาพระนิพพานเป็นที่ตั้งไม่ได้ฉันเพื่อความเอร็ดอร่อย เพื่อความเป็นนิติกุศลตัวตน เพราะชีวิตของพระนี่เนื่องจากบุคคลอื่น

คำว่าพระคือผู้ที่เสียสละ เสียสละหมด ไม่มีอะไรเหลืออยู่ มีความเป็นอยู่ด้วยการเสียสละ ด้วยพระธรรมด้วยพระวินัย ไม่เก็บอะไรไว้เพื่อบริโภคต่อไป ไม่ให้รับเงิน รับปัจจัยเพื่อไปซื้อไปแลกเปลี่ยนของอยู่ของฉันของใช้ ให้พระเสียสละ

ถ้าเราเสียสละแล้วทุกคนเค้าจะเลื่อมใสเอง ความขาดแคลนทั้งอาหาร เครื่องนุ่งห่มยารักษาโรคทุกอย่างนั้นจะไม่มีปัญหาอีก จะเป็นธนาคารแห่งความดี ที่ประกอบด้วยปัญญา เพราะความเป็นพระธรรมเป็นพระวินัยจะเป็นธนาคารไปในตัว เลยอย่างนี้ ไม่ต้องไปสะสมอะไร ไม่ต้องไปรับเงินรับสตางค์ ไม่เก็บของอะไรไว้ให้เอาพระธรรมพระวินัยเป็นหลักอย่าเอาตัวตนเป็นหลัก

พระพุทธเจ้าไม่อนุญาตให้พระเทวทัตเลย เพราะพระเทวทัตนะจุดมุ่งหมายในการบวชเพื่อจะเอาตัวเอาตนนำชีวิต บวชมาเพื่ออยากใหญ่อยากดังอยากมีชื่อเสียง อยากมียศมีตำแหน่ง เพื่อหาวิธีการหาหลักการ เพื่อที่จะให้ประชาชนเค้าเคารพนับถือ ยิ่งกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พระพุทธเจ้าท่านไม่ต้องการให้ใครเคารพนับถือกราบไหว้ ท่านเป็นผู้ที่เสียสละ ไม่หวังอะไรตอบแทน ไม่หวังคำว่าขอบคุณอย่างนี้ เพื่อความบริสุทธิ์คุณ ทำความดี ก็เพื่อความดี ทำความดีก็เพื่อเสียสละ เพื่อละตัวละตน

ถ้าเรามีตัวมีตนเราทุกคนก็ขี้เกียจขี้คร้าน เพราะความมีตัวมีตนมันขี้เกียจขี้คร้าน

ความมีตัวมีตนมันก็ไม่อยากเรียนหนังสือเพราะมันมีตัวมีตน

ความมีตัวตนมีมันก็ไม่อยากทำงานเพราะมันมีตัวมีตนมันก็ขี้เกียจขี้คร้าน

ผู้ที่เป็พระพุทธเจ้าก็ต้องยกเลิกตัวตน ผู้ที่เป็นพระอรหันต์ก็ต้องยกเลิกตัวตน เราจะเป็นคนมีศีลก็มีไม่ได้เพราะเรามีตัวมีตน เพราะตัวตนคือบุคคลที่ไม่มีศีล ผู้ที่มีศีล คือผู้ที่มายกเลิกตัวตน

ถ้าเรายกเลิกตัวตนเมื่อไหร่บุคคลนั้นก็เป็นบุคคลที่มีศีลนะ

ถ้าเรายกเลิกตัวตนเมื่อไหร่คนที่มีสมาธิ สมาธิคือว่างจากตัวตน ว่างจากความรู้สึก ว่าเราเป็นนิติบุคคลตัวตน ว่างจากว่าเราเป็นผู้หญิงผู้ชายเป็นคนหนุ่มคนสาว เป็นคนแก่คนเฒ่าคนชรา เป็นคนดีกว่าเค้าเก่งกว่าเค้าฉลาดกว่าเค้าหรือสู้เขาไม่ได้

เรายกเลิกตัวอย่างนี้เราถึงจะไม่มีนิวรรณ นิวรรณก็คือไม่ความสงบนะ เราถึงจะมี ความสงบมีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

ถ้าเราเอาตัวเอาตนเป็นที่ตั้งมันไม่สงบ สงบก็ไม่สงบ ปัญญาก็ไม่มี

สิ่งที่มีคุณมีอุปการะมากก็ได้แก่ความสงบ ถ้าเรายกเลิกตัวตนเราถึงจะมีคุณ ถึงจะมีความสงบ ถ้าเรายกเลิกตัวตนเราถึงจะมีปัญญา ความสงบกับปัญญา ถึงเป็นธรรมที่มีคุณมีอุปการะมาก

เราทั้งหลายพากันมาบวชมาปฏิบัติต้องเข้าใจ

เราอยู่ที่บ้านเราเป็นนิติบุคคลตัวตน เราอยู่ที่บ้านเราทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย
เรามาบวชมาประพฤติปฏิบัติ เราต้องยกเลิกตัวเองที่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย
ต้องปรับเข้าหาพระธรรมพระวินัยปรับเข้าหาเวลา

เราจะไปทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ได้ ต้องเอาพระธรรมเอาพระวินัย
เพื่อเราจะได้ยกเลิกสิ่งไม่ถูกต้องนะ เพื่อเข้าสู่กระบวนการในการประพฤติการปฏิบัติ
ด้วยการเรียนรู้เข้าสู่ภาคประพฤติกาลปฏิบัติ

เราทั้งหลายนะพ่อแม่เราก็เป็นสามัญชนอย่างนี้ อยู่ที่บ้านก็เป็นสามัญชน
มาบวชก็มาเป็นพระเข้าสู่ภาคประพฤติกาลปฏิบัติ มาบวชถึงเป็นการทวนกระแสนะ
ไม่ไปตามกระแส

กระแสนี้หมายถึงสัญชาตญาณที่เป็นนิติบุคคลตัวตน มันเป็นกระแส
แห่งนิติบุคคลตัวตนคือกระแสที่เวียนว่ายตายเกิด เอาตัวตนมันมีการเวียนว่ายตายเกิด

มาบวชนี้เราต้องไม่ไปตามกระแส เราต้องหยุดกระแสด้วยพระธรรมพระวินัย
ด้วยข้อวัตรข้อปฏิบัติ มาถือนิสัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยกเลิกนิสัย
ของตัวเอง เราพากันมาบวชทั้งทางกายทั้งวาจาทั้งใจทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีพ

อาชีพนะอะไรละ..?

อาชีพเป็นนักบวช อาชีพเอาพระธรรมเอาพระวินัยนำชีวิต ไม่เอาตัวตนนำชีวิต
เค้าเรียกว่าอาชีพนักบวช อบรมบ่มอินทรีย์ อาชีพคือพระธรรมพระวินัย มีชีวิตอยู่ด้วย

เห็นภัยในวัฏฏสงสารยกเลิกตัวตน เพราะตัวตนนั้นคือวัฏฏสงสาร ตัวตนนั้นคือ เวียนว่ายตายเกิด มีความเป็นอยู่ด้วยการภิกขาจารอาหารของประชาชนเค้าอยู่

ตอนเช้า ๆ ออกไปภิกขาจารบิณฑบาตไปในหมู่บ้านห่มผ้าให้ดี ๆ ให้ได้ มาตรฐานะ ไปถือแบรนด์เนมของนักบวช

แบรนด์เนมของนักบวชก็ได้แก่ปลงผมออกหมด นักบวชศาสนาพุทธนี้ปลงผม ออกหมด ไม่ไว้ผมไม่มีทรงผมแล้ว ผมยาวไม่ได้ต้องผมสั้น เพื่อให้มีแบรนด์เนมชัดเจน นุ่งห่มผ้าจีวร ห่มจีวรเพื่อให้สีต่างกับสีประชาชนเค้าต่างกับของสีคฤหัสถ์เค้า จีวรก็เป็นสีแก่นขนุนนะ ย้อมฝาดด้วยแก่นขนุน

ทุก ๆ วันที่เราเห็นกันที่พระทั้งหลายนุ่งห่มกันหรือครองจีวรกันส่วนใหญ่ เป็นสีเคมี สีที่เค้าทำขายอยู่ในตลาดที่เค้าทำธุรกิจกันทำขายในตลาดนะ ส่วนใหญ่ ไม่ใช่ย้อมด้วยแก่นขนุนนะ แก่นขนุนก็มีอยู่บ้าง ไม่เหลือก็เปอร์เซ็นต์ในปัจจุบันนี้

พระกรรมฐานสายหลวงปู่มั่น ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นก็ใส่ผ้าสีแก่นขนุน เอาผ้าขาว มาตัดมาเย็บแล้วก็ย้อมด้วยแก่นขนุน แต่ทุกวันนี้มีน้อยไปใช้ผ้าสีเคมีกัน ที่เค้าทำ ออกมาคล้าย ๆ สีแก่นขนุนนะ มันมีหลากหลาย

ทางการปกครองสงฆ์มหาเถรสมาคมถึงขอสีพระราชทาน สีคล้าย ๆ แก่นขนุน เรียกว่าสีพระราชทานเป็นสีแก่นขนุนที่ระดับกลาง ๆ ของแก่นขนุน ไม่แก่เกินไป ไม่เหลืองเกินไป ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ท่านพระราชทานอนุญาตว่าได้ เอาสีพระราชทานเป็นหลัก แล้วก็เอาสีแก่นขนุนนั้นเป็นหลักไว้ เพื่อทรงไว้ซึ่ง พระธรรมพระวินัย เพื่อให้เข้าสู่มาตรฐาน เข้าสู่ มอก.

พระที่บวชมาถึงออกบิณฑบาตทุกวัน ถ้ารูปไหนไม่ออกบิณฑบาตก็ถือว่าไม่ฉันภัตตาหารนะ

พระพุทธเจ้าก็บิณฑบาต พระอรหันต์ก็บิณฑบาต ผู้ที่ฝึกที่จะเป็นพระอรหันต์ก็พากันออกบิณฑบาต ไม่มีใครไม่ออกบิณฑบาตนอกจากพระที่แก่ที่ป่วยที่อาพาธออกบิณฑบาตไม่ได้เพราะมันแก่มันอาพาธ ไม่ให้เอาเงินเอาสตางค์ไปซื้ออาหารมาฉันนะ ต้องบิณฑบาตฉันนะ

การฉันอาหารตามหลักการขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ให้ฉันอาหารตอนเช้า ตั้งแต่อรุณขึ้นเป็นวันใหม่พอมองเห็นลายมือของตัวเอง เราแบฝ่ามือเห็นลายมือของตัวเองได้อย่างนี้แหละ มองเห็นประชาชนได้จากระยะไกลว่าเป็นใครว่าเป็นผู้หญิงผู้ชายเป็นคนโน้นคนนี้ ประมาณสัก ๔๐ เมตรอย่างนี้แหละ รู้ว่าเป็นใครนี้เค้าเรียกว่ามันรุ่งอรุณ

ต้องเป็นรุ่งอรุณของแสงพระอาทิตย์นะ ไม่ใช่แสงไฟฟ้า ต้องเอาพระอาทิตย์เป็นหลัก ไม่เอาเทคโนโลยีใหม่เอาแสงอาทิตย์เป็นหลัก เพราะสมัยใหม่บางแห่งเค้ามีไฟฟ้ามันจะไม่มืกลางวันกลางคืน เพราะแสงสว่างของไฟฟ้า

การฉันอาหารต้องฉันอาหารตั้งแต่อรุณขึ้นไปถึงเที่ยงวัน พระพุทธเจ้าท่านให้วางหลักการกว้าง ๆ ไว้อย่างนี้ เพราะว่าเพื่อให้ไม่ให้เกิดวัฏฏะตัวเกิน บางท่านก็อยู่ป่าอยู่ไกลกว่าจะเดินไปถึงบ้านมันไกล กว่าจะไปถึงที่บิณฑบาตมันไกล

ผู้ที่ฉันอาหารได้หลายครั้งก็คือพระผู้แก่พระผู้เฒ่า ฉันอาหารไม่ได้เลยนี้ฉันหลายครั้งแต่ก็ต้องเอาเวลาตั้งแต่อาทิตย์ขึ้นจนถึงเที่ยงวัน กับพระภิกษุผู้อาพาธ

พระภิกษุผู้อาพาธฉันอะไรไม่ได้ ฉันได้ที่ละคำครึ่งคำอย่างนี้ ค่อยประคับประคอง
อดทนฉันไป จนกว่ามันจะหมดเวลาเที่ยงอย่างนี้แหละ เพื่อเป็นหลักการอย่างนี้

ที่เราเห็นกันในเมืองไทยหรือหลาย ๆ ประเทศที่เค้าฉันเพลกัน อันนี้ไม่ถูกต้อง
ตามพระธรรมพระวินัยมันเป็นประเพณีเนื่องออกไป

สำหรับการฉันอาหารเพลมัน是针对พระผู้แก่พระผู้เฒ่าที่ฉันอาหารไม่ได้
หรือว่าพระผู้อาพาธ

พระภิกษุผู้ดูแลผู้เฒ่าดูแลพระภิกษุผู้อาพาธ ก็ได้ถือเอาหลักการของพระผู้เฒ่า
ของผู้อาพาธ เลยพากันฉันอาหารเพลกันทั่วประเทศทั่วโลกเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านทรงเสวยภัตตาหารวันหนึ่งเพียงคนเดียว
ไม่ฉันเพลนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่ทรงออกผนวชจนถึงดับขันธปรินิพพาน
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีฉันเพล อยู่ในประวัติศาสตร์ของพระไตรปิฎก
ไม่มีพระพุทธเจ้าฉันเพล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉันวันหนึ่งเพียงคนเดียวแล้วก็ฉันในบาตร

พระพุทธเจ้านะฉันในบาตร ไม่ฉันนอกบาตร มีอะไรก็ใส่ลงไปบาตร
พระพุทธเจ้าไม่ฉันนอกบาตร อาหารทุกอย่างเออลงในบาตรไม่ฉันในถ้วยโลโอจาน
เหมือนเราเห็นกันทุกวันนี้ เราเห็นกันทุกวันนี้เห็นพระฉันในภาชนะต่าง ๆ ที่จัดโต๊ะจีน
โต๊ะไทยโต๊ะฝรั่งโต๊ะลาวโต๊ะเขมรโต๊ะเกาหลีญี่ปุ่นอย่างนี้เป็นต้น อย่างนี้ไม่มี

พวกเราทั้งหลายต้องรู้นะ พวกเรามาบวชเราต้องพากันมาฉันในบาตร

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีอะไรก็ใส่ในบาตรหมด เพื่อเราจะได้ทำอะไรเหมือนพระพุทธเจ้า เราอย่าไปฉันนอกบาตร อร่อยหรือไม่อร่อยก็เอาใส่ในบาตรหมด

เราพากันมาบวชมาปฏิบัตินี้ เรามาถือนิสัยถือพระธรรมพระวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อให้การประพฤติการปฏิบัติติดต่อเนื่อง

ให้ติดต่อเนื่องเหมือนไก่อ้มันฟักไข่ ไก่อ้มันฟักไข่มันใช้เวลา ๓ อาทิตย์ มันถึงออกมาเป็นลูกของไก่ จะฟักด้วยแม่ของไก่ หรือสมัยฟักด้วยไฟฟ้าเพื่อให้ได้ อุณหภูมิของการฟักไข่ เหมือนไข่ซีพีที่เค้าทำกันก็ต้องใช้เวลา ๓ อาทิตย์

การประพฤติการปฏิบัติ เรามาประพฤติมาปฏิบัติก็อย่างนั้น เข้าสู่ระบบความคิด ในการประพฤติการปฏิบัติ ความคิดคำพูดการกระทำกิริยามารยาทเข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติ เพื่อเอาหลักธรรมเอาหลักพระวินัย เพื่อให้การปฏิบัติมันติดต่อเนื่อง ทำเหมือนไก่ฟักไข่นี้แหละ เพื่อเราจะหยุดสัญชาตญาณไม่ไปตามสิ่งแวดล้อม เพื่อเป็นหลักการเป็นศิลปะแห่งการดำเนินชีวิต

เราต้องยกเลิกตัวตน ต้องยกเลิกนิรณทั้ง ๕ ยกเลิกอคติทั้ง ๔ ไม่มีตัวไม่มีตน

เราทั้งหลายต้องเข้าสู่ความรู้ความเข้าใจ เข้าสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

เราทั้งหลายพากันอยู่ที่บ้านพากันทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย เรามาบวชเราก็ต้องมาเอาพระธรรมพระวินัย เข้าสู่มาตรฐานของพระธรรมพระวินัย จะเป็นใครก็เข้าสู่มาตรฐานของพระธรรมพระวินัย ไม่มีใครยกเว้น

เพราะการมาบวชนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ว่าเป็นคนจีนคนไทย
คนฝรั่งเป็นคนสัญชาติไหนท่านไม่ว่า ให้ยกเลิกนิติบุคคลตัวตน เอาพระธรรมพระวินัย
ให้เข้าสู่ความเป็นมาตรฐานนะ เพื่อเป็นหลักการในการประพฤติการปฏิบัติ

การมาประพฤติมาปฏิบัติให้ถือว่าเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา เป็นปัญญาที่
ประกอบด้วยความดี

พวกเราทั้งหลายพากันมาบวชมาประพฤติมาปฏิบัติ ต้องพากันมามีปิติมีความสุข
มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติในปัจจุบัน เข้าถึงความพอใจพอใจเรียกว่า
ฉันทะคือความพอใจในการประพฤติการปฏิบัติ เข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ
เข้าถึงเศรษฐกิจพอเพียงเพียงพอ พวกเราทั้งหลายต้องเอาหลักการอย่างนี้ เราต้อง
เข้าสู่ความจริง เข้าสู่ความพอดี เข้าสู่ความเพียงพอ

เราคิดดูดี ๆ สิ ถ้าเรามีความเห็นถูกต้องเข้าใจถูกต้อง เราทั้งหลายก็ไม่มี
ความทุกข์ซักคนนะ ถ้าเรารู้เราเข้าใจ เรามีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ถ้าเราไม่มีความพอใจ...

เราไม่มี ก็ทุกข์เพราะเราไม่มี

เรามีอยู่แล้ว เราก็เป็นทุกข์เพราะไม่รู้จักพอ

สองอย่างนี้แหละ เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง สองอย่างนี้เรียกว่าสองคนนี้ก็ทุกข์พอ ๆ กัน
ถ้าใครมีตัวมีตนก็มีทุกข์ทั้งนั้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงเปรียบเสมือนอุปมาอุปไมยว่า เราต้องฝึก
ทำจิตทำใจของเราเข้าถึงธรรมถึงปัจจุบันธรรม

พวกเราทั้งหลายน่าจะจะได้มีหลักการในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้มีทั้งความสงบมีทั้งปัญญา มีทั้งปัญญามีทั้งความสงบ

เราอยู่ที่บ้านนะพ่อแม่ตามใจเรา คนอื่นตามใจของเรา เรามาบวชมาปฏิบัติ เราต้องยกเลิกตามใจ ทำอะไรตามพระธรรมพระวินัยตามเวลา เพื่อเป็นหลักการในการประพฤติการปฏิบัติ เข้าสู่มาตรฐานนะ

เรามากราบพระก็ได้มาตรฐานได้เบญจางคประดิษฐ์อย่างนี้ เราเดินเราเห็นเราทำอะไรก็ให้เข้าสู่มาตรฐานอย่างนี้แหละ

กิริยามารยาทแต่ก่อนเราก็จำคนอื่นเค้ามา จำพ่อจำแม่อะไรมา เรามาบวชมาประพฤติมาปฏิบัติเราต้องมาจับเอาหลักการดีๆ นะ เพราะสิ่งเหล่านี้มันเป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา มันยกเลิกตัวตน

เราต้องเอาหลักการดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญาที่ยกเลิกตัวตน อาศัยทิมเวิร์ค อาศัยหมู่อาศัยคณะ ทำเหมือนกัน **ทำก็พร้อมกันทำ เลิกก็พร้อมกันเลิก** ทำอะไรให้เต็มที่

เราต้องให้เข้าอกเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้เอาปฏิปทาในชีวิตประจำวันมาใช้มาปฏิบัติเข้าสู่ความเป็นมาตรฐานเข้าสู่ความเป็น มอก. มอก.ที่เป็นปัญญาที่ยกเลิกตัวตนนะ ทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งอาชีวะที่ต้องยกเลิกด้วยยกเลิกตน ต้องเข้าสู่มาตรฐาน ต้องเข้าสู่ มอก.

ความเป็นพระธรรมพระวินัยถึงจะอยู่ที่มาตรฐานอยู่ที่ มอก. มันจะสมบูรณ์ทั้งอรรถทั้งพยัญชนะ ทั้งเบื้องต้นท่ามกลางสูงสุด

ให้พวกเราทั้งหลายตั้งใจตั้งเจตนาให้ถือว่าเวลาเป็นของที่มีค่า เป็นของที่มีประโยชน์

เราอย่าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งต้องเอาธรรมะเป็นที่ตั้ง ให้ถือเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก ถือเอาพระอรหันต์เป็นหลัก อย่าถือสามัญชนเป็นหลัก ต้องเข้าสู่พระธรรม เข้าสู่พระวินัย มีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ปัจจุบันนี้เป็นวาระสำคัญนะ เพราะอดีตมันก็ผ่านมาแล้วมันมาเป็นปัจจุบันแล้วอนาคตก็พื้นฐานก็อยู่ที่ปัจจุบันนี้แหละ ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านบอกว่าปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญ

เราต้องก้าวไปด้วยความดีด้วยปัญญา ด้วยปัญญาด้วยความดี

เราเป็นคนผู้โชคดีเราต้องเป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบปฏิบัติตรงปฏิบัติ เข้าถึงความพอดี พอเพียงเพียงพอ เราทั้งหลายต้องเข้าใจอย่างนี้

เราต้องตั้งใจฝึกตั้งใจปฏิบัติ เพราะการประพฤติการปฏิบัติ เราต้องประพฤติปฏิบัติด้วยตัวของเราเอง ด้วยปลื้มแข็งของการประพฤติการปฏิบัติของเราเอง

เรื่องความคิดก็เป็นเรื่องของเรา ต้องเอาพระธรรมพระวินัยเป็นหลัก เรื่องคำพูดอย่างนี้ก็เป็นเรื่องของเราเอง เรื่องกิริยามารยาททั้งอาชีพรูปร่างการงาน การประพฤติการปฏิบัติเป็นเรื่องของเราเอง ไม่มีใครมาประพฤติมาปฏิบัติให้เราได้

ใครจะรู้ใครจะเห็นไม่สำคัญหรอก การประพฤติการปฏิบัติต้องไม่มีต่อหน้าหรือลับหลัง ต้องมีความตั้งใจตั้งเจตนา มีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ

ชีวิตของเราจะก้าวไปด้วยธรรมด้วยปัจจุบันธรรม

เราปฏิบัติไปก็เหมือนหน้าฝน ฝนมันตกสัปดาห์หนึ่งพืชพันธุ์ธัญญาหารหรือต้นไม้ต่าง ๆ มันก็งาม ฉันทิดก็ฉันทันั้น พระธรรมพระวินัยนะเรามาประพฤติปฏิบัติให้มันงามมัน จะได้สมบูรณ์ด้วยวิตามินโปรตีนเกลือแร่ธาตุต่าง ๆ ที่เป็นอริยมรรค

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านมีเมตตาบอกพวกเราทั้งหลายว่า ต้องเข้าใจเราเอาชีวิตของเรามาตั้งใจประพฤติปฏิบัติให้เต็มที่เป็นมรรคเป็นอริยมรรค ถึงจะได้ความดีที่ประกอบปัญญามาจากทุกทิศทุกทาง ได้มาจากความคิด ความคิดที่ยกเลิกตัวตน อยู่ในการฝึกการปฏิบัติ

ความคิดที่ป็นนิตินิบุคคลตัวตนนี้ไม่ได้ ถ้าความคิดเป็นนิตินิบุคคลตัวตน หัวใจของเราจะเป็นหัวใจที่มีครอบครวนะ หัวใจมีผิวมีเมเย เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง หัวใจของเราจะมีครอบคร้ว หัวใจมีลูกมีเมเย

เราทั้งหลายต้องเข้าใจทั้งกายวาจาภิรียมารยาททั้งอาชีพร เพื่อหยุดสัญชาตญาณที่เป็นนิตินิบุคคลตัวตน

เราทั้งหลายเป็นผู้ที่โชคดีต้องเข้าอกเข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราจะได้เข้าสู่แบรนต์เนมที่เป็นทั้งอรรณะทั้งพยัญชนะ

ขออนุโมทนากับท่านทั้งหลายนะ ที่เป็นทั้งเป็นคนมีปัญญาเป็นคนดี เป็นคนดีคนมีปัญญา ที่เป็นผู้ประเสริฐที่พากันมาบวชมาปฏิบัติเป็นผู้ที่อยู่วัดเป็นเด็กวัดเป็นผู้ที่มาบวชเป็นผู้ที่โชคดีมากโชคดีพิเศษโชคดีจริง ๆ ต้องใช้ชีวิตที่ประเสริฐนี้มาสู่ภาคประพฤติภาคปฏิบัติ

ช่างหวัมนั้นจะเหนื่อยจะยากลำบากก็ไม่ใช่ไร เพราะอันนี้เป็นความดี เป็นความถูกต้อง เราตามความคิดของเรามานานมันเป็นวิถีสงสาร เป็นตัวเป็นตน เราทั้งหลายต้องเข้าใจ ต้องเข้าสู่ความดี เข้าสู่บารมีเบื้องต้นท่ามกลางสูงสุด

เราทั้งหลายถึงจะได้บุญคือความดี ได้กุศลคือความฉลาด ยกเลิกสิ่งที่ไม่ถูกต้อง การมาบวชของเราถึงจะมีบุญใหญ่มีอานิสงส์มาก ทั้งตัวเองและส่วนรวมของมหาชน เพื่อจะทดแทนคุณแผ่นดิน ทดแทนคุณพระศาสนา บูชาคุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพื่ออุทิศบุญกุศลให้กับผู้วายชนม์ด้วยการประพาดิการปฏิบัติของเรา
